

7. Τά πνευματιστικά φαινόμενα

Ἡ φαινομενολογία τοῦ πνευματισμοῦ καταλαμβάνει πολύ μεγάλη ἔκταση καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξαντληθῆ σέ λίγες σελίδες. Θά ἐκθέσουμε μόνο σέ γενικές γραμμές τά κυριώτερα φαινόμενα, διότι ἀναλυτικές περιγραφές καθώς καί συγκεκριμένες περιπτώσεις ἐμφάνισής τους ὑπάρχουν ἀφθονες στήν σχετική βιβλιογραφία.

Κατ' ἀρχήν πρέπει νά γνωρίζουμε, ὅτι τά πνευματιστικά φαινόμενα δέν ὑπόκεινται ἐξ ὀλοκλήρου στόν ἔλεγχο ὁποιασδήποτε ἐπιστημονικῆς ἔρευνας, ἀκριβῶς διότι ἐξαρτῶνται ἀπό τήν βούληση τοῦ πνεύματος, νά συνεργασθῆ ἢ ὄχι στήν ἐμφάνιση ἑνός συγκεκριμένου φαινομένου. Γι' αὐτό στίς σχετικές ἔρευνες διαπιστώνεται συχνά μεγάλη ἀπόκλιση ἀπό τά ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα, διότι δέν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ συνειδητός παράγων τοῦ πνεύματος.

Ἡ ἐπιστήμη μελετᾷ τά φυσικά φαινόμενα βάσει τῶν γνωστῶν φυσικῶν νόμων, δέν μπορεῖ ὅμως νά προβλέπει κάτι, ὅταν ὑπείσρχεται ἡ ἀνθρώπινη ἐλεύθερη βούληση. Π.χ. ὁ νόμος τῆς ἐλεύθερης πτώσης προβλέπει ὅτι ἕνας λίθος πού ἀφήνεται ἐλεύθερος, θά πέσει κατακόρυφα στή Γῆ μέ τόση ταχύτητα. Ὅταν ὅμως κάποιος κρατεῖ τόν λίθο στό χέρι του καί ἐναπόκειται στήν βούλησή του νά τόν ἀφήσει ἢ ὄχι, κανένας ἐπιστήμονας δέν μπορεῖ νά προβλέπει ἂν θά πέσει ὁ λίθος, πότε θά πέσει, ἢ ποιά τροχιά θά ἀκολουθήσει.

Παρόμοια κατάσταση ἔχομε μέ τά πνευματιστικά φαινόμενα. Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν βούληση τῶν πνευμάτων νά ἐκδηλώσουν ἢ ὄχι τήν ἐνέργειά τους, ὑπάρχουν καί οἱ αὐστηροί Οὐράνιοι Νόμοι πού ἐμποδίζουν τίς ἐνέργειες αὐτές νά ἐπεκτείνονται πέραν ἑνός ὀρισμένου ὁρίου. Κάθε παράβαση τῶν Νόμων τιμωρεῖται αὐτόματα, ἀπό τούς ἴδιους τούς Νόμους. Γι' αὐτό ὅλα τά πνεύματα, ἀγαθά καί πονηρά, εἶναι πολύ προσεκτικά ὥστε νά μήν ὑπερβοῦν τά ὅρια καί ὑποστοῦν τίς συνέπειες.

Σέ κάποια πειράματα μεταβίβασης σκέψεων, τήν μία ἡμέρα εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία, ἐνῶ τήν ἐπόμενη ἡμέρα παταγώδη ἀποτυχία, ἔστω καί ἂν ἐπικρατούσαν οἱ ἴδιες συνθήκες καί τά ὑποκείμενα εὐρίσκοντο σέ ἄριστη κατάσταση. Ὁ λόγος τῆς ἀποτυχίας εἶναι ἀπλός: Τό βοηθητικό πνεῦμα πού ἐνεργοῦσε σάν σύνδεσμος μεταξύ πομποῦ καί δέκτη, δέν ἠθέλησε ἢ δέν μπόρεσε νά συνεργασθῆ. Αφοῦ λοιπόν ἡ γραμμή ἐπικοινωνίας ἦταν κομμένη, ὁ ἀνθρώπινος πομπός δέν ἦταν σέ θέση νά μεταβιβάσει οὔτε ἕνα ψηφίο.

Μέχρι σήμερα ἡ ἔρευνα τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων ἀρκεῖται σέ περιγραφές τῶν ὧσων συμβαίνουν κατά τήν διάρκεια τῶν πειραμάτων ἢ ἐκτός αὐτῶν. Ὁ σκοπός ὅμως τοῦ Πνευματικοῦ κόσμου δέν εἶναι ἡ ἐπίδειξη παράδοξων φαινομένων, ἀλλά θέλει νά ἔλξει μέσω αὐτῶν τήν προσοχή τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ὑφίσταται ἐνεργά καί ὁ Ἀόρατος Κόσμος τῶν Ψυχῶν, ἡ ἰσχύς τοῦ ὁποίου εἶναι πολύ ἀνώτερη ἀπό τῶν ἀνθρώπων.

Συνεπῶς τά φαινόμενα δέν ἀποτελοῦν αὐτοσκοπόν, ἀλλά εἰσαγωγική βαθμίδα ἐκπαίδευσης τῶν ἀνθρώπων. Πράγματι, μέ τά πολλαπλά καί ἀφθονα φαινόμενα κατά τήν ἡρωική ἐποχή τοῦ νεώτερου πνευματισμοῦ, μέχρι τίς πρώτες δεκαετίες τοῦ αἰῶνα μας, ἐδραϊώθηκε ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καί ἡ πραγματική ὑπαρξη τοῦ Ὑπερβατικοῦ Κόσμου, ὥστε νά ἀκολουθήσει διά τοῦ ἰδίου μέσου τῶν ἐπικοινωνιῶν ἡ μετάδοση διδασκαλιῶν ὑψίστου ἠθικοῦ περιεχομένου, πού παραμέρισαν τελικά τά φαινόμενα, σάν ἀνωφελῆ πλέον.

Σήμερα ο ακραιφνής πνευματισμός έχει φθάσει στο σημείο να ενδιαφέρεται αποκλειστικά για τὰ φαινόμενα τοῦ Ἀνώτερου θετικοῦ πνευματισμοῦ (βλ. ἐνότητα 4). Ἐπειδὴ ὅμως χρονικά καὶ ἱστορικά προηγήθηκαν τὰ φαινόμενα τοῦ Κατώτερου πνευματισμοῦ, ἀρχίζομε ἀπὸ αὐτὰ τὴν παρουσίαση.

Α) Κατώτερος (μὴ ακραιφνής) πνευματισμός

1. **Κτύποι, κρότοι, θόρυβοι** κ.λπ., προκαλούμενοι εἴτε μέσα σὲ ὑλικά σώματα, εἴτε στὴν ἀτμόσφαιρα. Τὰ πνεύματα χρησιμοποιοῦν τὴν ἄγνωστη στὴν ἐπιστήμη μέθοδο τοῦ ἀντιήχου, γι' αὐτὸ οἱ παραγόμενοι ἤχοι ἔχουν ἰδιάζουσα χροιά, πού γίνεται ἄμεσα ἀντιληπτὴ ἀπὸ ἓνα ἔμπειρο ἄτομο.

2. **Μετακινήσεις ἀντικειμένων** ἀπὸ ἓνα σημείο στοῦ ἄλλο, ἢ περιστροφές, ἢ αἰωρήσεις αὐτῶν κ.λπ. Μερικοὶ μεσάζοντες μποροῦν οἱ ἴδιοι νὰ αἰωροῦνται. Αἰωρήσεις ἀναφέρονται καὶ στίς βιογραφίες μερικῶν ἁγίων καὶ ἰνδῶν γιόγκι.

3. **Παίξιμο μουσικῶν ὀργάνων.** Ἔχουν καταγραφεῖ πολλές περιπτώσεις ὅπου ἀόρατα πνεύματα παίζουν θαυμάσια ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ μουσικά ὄργανα. Ἐπίσης ἓνα διάμεσον μπορεῖ νὰ παίξει ἓνα μουσικό κομμάτι σάν ἄριστος βιρτουόζος, χωρὶς νὰ ἔχει ἰδέα ἀπὸ τὸ ὄργανο αὐτό.

4. **Προσκομίσεις καὶ ἀποκομίσεις.** Εἶναι ἀπὸ τὰ πιοῦ ἐνδιαφέροντα φαινόμενα. Τὸ τάδε ἀντικείμενο ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν θέση πού βρίσκεται, καὶ ἐμφανίζεται σὲ ἄλλη θέση. Δηλαδή, διαλύεται μὲ τὴν ἐπίδραση τοῦ πνεύματος στὰ συστατικά του στοιχεῖα (ἀποκόμιση) καὶ ἀνασυντίθεται σὲ ἄλλο μέρος μὲ τὴν ἀρχικὴ του ἀκριβῶς μορφή (προσκόμιση). Ἡ διαλυθεῖσα ὕλη διαπερᾶ τοίχους καὶ ἐρμητικά κλειστοὺς χώρους χωρὶς νὰ παρεμποδίζεται κατὰ τὸ ἐλάχιστο. Ἔτσι βλέπομε νὰ ἐμφανίζεται ξαφνικά μπροστὰ μας ἓνα ἀντικείμενο πού δέν ὑπῆρχε προηγουμένως, ἀλλὰ μεταφέρθηκε ἀπὸ ἄλλοῦ μὲ τὴν προσκόμιση. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρομοιάζεται μὲ τὴν γραμμικὴ ἀνάλυση τῆς τηλεοπτικῆς εἰκόνας καὶ τὴν ἀνασύνθεσή της στὴν ὀθόνη τοῦ δέκτη. Σὲ σπάνιες περιπτώσεις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἀπολλώνιο τὸν Τυανέα, τὸν ἀπόστολο Φίλιππο καὶ ἄλλους.

5. **Πρόκληση φυσικῶν φαινομένων,** ὅπως σχηματισμός ρεύματος ἀέρα, δημιουργία ὁσμῶν ἀπὸ ἄγνωστα ἀρώματα, ἐμφανίσεις φώτων ἢ φωσφορισμῶν κ.λπ. Ἐπίσης προκαλοῦνται μεταβολές τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῶν σωμάτων, ὅπως αὐξήσεις ἢ μειώσεις τοῦ βάρους, τῆς θερμοκρασίας κ.λπ.

Οἱ μεταβολές αὐτές δέν ἀντιτίθενται οὔτε παραβαίνουν τοὺς γνωστοὺς φυσικοὺς νόμους, γιατί βασίζονται σὲ ἄλλους γενικότερους νόμους, πού εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι στὴ Φυσικὴ σήμερα. Π.χ. τὸ φαινόμενο τῆς ἀνοδικῆς κίνησης κατὰ τὴν ἄνωση δέν ἀντιτίθεται στὸν νόμο τῆς βαρύτητος, ἀλλὰ ὑπακούει στὴν συνιστάμενη τῶν δυνάμεων.

6. **Ψυχομετρία.** Μὲ τὸν ὄρο αὐτὸν δηλώνεται ἡ ἰκανότητα μερικῶν διαμέσων νὰ διαπιστώνουν ἀκριβῆ στοιχεῖα καὶ πληροφορίες γιὰ ἓνα ἄτομο, ὅταν ἔλθουν σὲ ἀπλή ἐπαφή εἴτε μὲ τὸ χέρι π.χ. τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ, εἴτε μὲ ὅποιοδήποτε ἀντικείμενο πού ἀνήκει σ' αὐτό. Οἱ πληροφορίες μποροῦν νὰ ἀναφέρονται στοῦ παρελθόν, στοῦ παρόν, ἢ στοῦ μέλλον τοῦ ἀτόμου. Τὰ ψυχομετρικά διάμεσα ἔχουν πολλές εἰδικεύσεις, ὅπως νὰ ἀνευρίσκουν χαμένα πρόσωπα ἢ χαμένα ἀντικείμενα, νὰ διαπιστώνουν τὴν ὑπαρξὴ νοσογόνων ἐστιῶν, νὰ ἀντιγράφουν ἐπακριβῶς τὸ περιεχόμενο κλειστῆς ἐπιστολῆς κ.λπ.

Δέν πρόκειται γιά μαντεία, ἀλλά ἢ γιά εἰδική συνεργασία μέ τόν πνευματικό ὁδηγό τους, ἢ διεισδύουν στό ὑποσυνείδητο τοῦ ἄλλου ἀτόμου καί ἀντλοῦν ἀπό ἐκεῖ τίς πληροφορίες πού χρειάζονται. Ἡ μετάδοση στοιχείων ἀπό τό ὑποσυνείδητο πρὸς τρίτο πρόσωπο γίνεται εὐκολώτερα, διότι δέν ὑπάρχει πνευματική πίεση, λόγω μὴ ἄμεσου ἐνδιαφέροντος.

7. Διαμεσική γραφή. Τό χέρι γράφει αὐτόματα, ὀδηγούμενο ἀπό τό πνεῦμα, χωρίς νά παρεμβαίνει ἡ ἀνθρώπινη βούληση. Ἡ ἐπίγνωση ἢ μὴ τοῦ ἀτόμου στό τί γράφει, ἐξαρτᾶται ἀπό τόν βαθμό τῆς ὑπνωτικῆς του κατάστασης.

Πολλοί συγγραφεῖς ἢ μὴ, εὐρισκόμενοι σέ ἡμι-έκσταση ἔχουν γράψει θαυμάσια κείμενα καί κατόπιν ἀποροῦν πῶς τά ἔγραψαν, χωρίς νά ἀντιλαμβάνονται ὅτι κάποιον ἀόρατο πνεῦμα συνεργάστηκε μαζί τους. Δέν πρόκειται ἐδῶ γιά ἔμπνευση, ἀλλά γιά διαμεσική γραφή, διότι ὅταν ἔγραψαν δέν εἶχαν συναίσθηση τί ἔγραψαν.

8. Διαμεσική ζωγραφική. Ἐκτέλεση ζωγραφικῶν ἔργων, πολλές φορές ἀξιόλογων, ἀπό ἄτομα πού συνήθως δέν ἔχουν ἰδέα ἀπό ζωγραφική.

9. Μεταβίβαση σκέψης. Ἀπλό καί ἀρκετά συνηθισμένο φαινόμενο. Εἶναι τό προσφιλές φαινόμενο τῆς Παραψυχολογίας, ἀλλ' ὅμως παρὰ τίς διακηρύξεις της, δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθῆ χωρίς τήν μεσολάβηση ἑνός συνδετικοῦ πνεύματος μεταξύ πομποῦ καί δέκτη στό πείραμα, ἀκόμη καί ὅταν τό φαινόμενο παρατηρεῖται τυχαία μεταξύ δύο ἀτόμων.

10. Διόραση καί διακοή. Διά μέσου αὐτῶν τό ἄτομο ἀντιλαμβάνεται ὀπτικές ἢ ἀκουστικές παραστάσεις ἀπό τόν Πνευματικό κόσμον. Μέ τήν διόραση βλέπει πνευματικές εἰκόνες μέ τόν ἐσωτερικό ὀφθαλμό τῆς ψυχῆς (τό λεγόμενο τρίτο μάτι), οἱ ὁποῖες δέν εἶναι ὄρατές στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μέ τήν διακοή, ἀκούει τήν ὁμιλία τοῦ πνεύματος σάν μία ἐσωτερική φωνή, καί ἀντιλαμβάνεται καθαρά ὅτι δέν προέρχεται ἀπό τόν ἑαυτό του, ἀλλά ἀπό κάποιον ἐξωτερικόν παράγοντα.

Ἡ διόραση καί ἡ διακοή μποροῦν νά καλλιεργηθοῦν μέ κατάλληλες ἀσκήσεις. Ἐκτός αὐτοῦ ὅμως πολλοί ἀνθρώποι ἔχουν στιγμιαῖες ἐμπειρίες τέτοιων φαινομένων, πού κινοῦν τήν περιέργεια καί τό ἐνδιαφέρον τους. Σέ αὐτές τίς περιπτώσεις πρέπει νά προσέξουν ὥστε νά μὴν ἐξαφθῆ ὁ ἐγωισμός τους, ὅτι τάχα εἶναι ἀνώτερα ἄτομα καί ἔχουν ἐξαιρετικές ἰκανότητες! Νά γνωρίζουν ὅτι πρόκειται γιά ἀπλούστατα φαινόμενα καί ὅτι δέν ὀφείλονται στίς δικές τους ἰκανότητες, ἀλλά κυρίως στόν ἄγγελον φύλακα ἢ τόν πνευματικό ὁδηγό.

Ὅταν κάποιος ἀκούσει κάτι μέ τήν διακοή καί δέν δώσει σημασία, μπορεῖ νά ἀκούσει τό ἴδιο μήνυμα κατ' ἐπανάληψη. Αὐτό συμβαίνει ὅταν κάποιον οἰκεῖο ἢ φιλικό πνεῦμα προσπαθεῖ νά μεταδώσει κάτι καί πρέπει ὁ λήπτης νά λάβει τά μέτρα του σέ ἕνα ζήτημα πού τόν ἀφορᾶ.

Στό ἐπίπεδο τοῦ Κατώτερου πνευματισμοῦ ἀνήκουν οἱ ἀπλές εἰκόνες τῆς διόρασης. Ὑπάρχουν ὅμως καί τά ὀλοκληρωμένα ὄραματα, μέ συμβολισμούς ἢ προφητικές ἀποκαλύψεις, τά ὁποῖα ἀνήκουν στόν Ἀκραιφνῆ πνευματισμό.

Ἡ διόραση διαχωρίζεται ἀπό τήν ἐνόραση καί τήν παρόραση, ὅπως ἐξηγοῦμε πιό κάτω.

11. Ἀπλές ὁμιλίες τοῦ πνεύματος διά τοῦ μεσάζοντος. Συνήθως πρόκειται γιά ἀνακοινώσεις παρηγορίας πρὸς τοὺς οἰκεῖους του, ἐνημέρωση γιά οἰκογενειακά ζητήματα, τόνωση τοῦ ἠθικοῦ κ.λπ.

Παρεμφερής είναι ή όμιλία σέ γλώσσα έντελῶς άγνωστη στό διάμεσο, άκόμη καί στους παρευρισκόμενους. Τό φαινόμενο αυτό άποδεικνύει ότι δέν όμιλεϊ τό διάμεσο άπό τό ύποσυνειδητό του, αλλά όμιλεϊ τό πνεύμα στην άγνωστη γλώσσα, γιά νά έπιβεβαιώσει την παρουσία του. Η ξενογλωσσία, όπως λέγεται σήμερα, ήταν γνωστή άπό αρχαιοτάτων χρόνων. Ιδιαίτερη έμφαση έλαβε στην χριστιανική εκκλησία της Κορίνθου, μέ τό όνομα γλωσσολαλία, όπως θά δοϋμε στό σχετικό κεφάλαιο.

12. Ένσωματώσεις. Πρόκειται γιά την είσοδο ξένου πνεύματος έντός του σώματος ανθρώπου, ό όποιος έτσι καθίσταται σέ μικρό ή μεγάλο βαθμό ύποχείριος του πνεύματος. Η ένσωμάτωση άγαθοϋ πνεύματος δέν γίνεται άμεσα αντίληπτή, διότι έχει έννοικά άποτελέσματα γιά τό άτομο. Αντίθετα ή ένσωμάτωση πονηροϋ πνεύματος έχει δυσάρεστα άποτελέσματα καί άποτελεϊ τό προκαταρκτικό στάδιο της δαιμονοκαταληψίας, εάν τό άτομο δέν λάβει έγκαίρως τά μέτρα του.

Οί αντιφατικές καταστάσεις μερικῶν ατόμων χαρακτηριζόμενες άπό την Ψυχολογία σαν διπλή προσωπικότητα, έξηγοϋνται ακριβῶς μέ την ένσωμάτωση ενός πονηροϋ ή άστατου πνεύματος, τό όποιο κατά διαστήματα ύπερισχύει της προσωπικότητας του ατόμου. Δέν πρόκειται λοιπόν γιά «διπλή» προσωπικότητα, αλλά γιά δύο προσωπικότητες πού φιλοξενοϋνται στό ίδιο σώμα, εκ τῶν όποιών ή μία είναι παρείσακτη καί όταν άποχωρήσει, ή άλλη ξαναβρίσκει την άνεσή της.

13. Έμφανίσεις φασμάτων καί ύλοποιήσεις (βλ. την προηγούμενη ένότητα).

Β) Αυτόπνευματισμός

Η ψυχή σαν θεϊκή άκτίνα είναι άθάνατη. Οί ιδιότητες της είναι σέ μικρογραφία ταυτόσημες μέ τις ιδιότητες του Θεοϋ, άφοϋ καί ή ίδια θεωρείται σαν ένας μικρός θεός. Τό εάν καί κατά ποσόν αυτές οί ιδιότητες θά εκδηλωθοϋν ενεργά κατά την διάρκεια της ζωής του ατόμου, έξαρταται άπό τό εάν τό πνεύμα του θά άντλήσει άπό αυτήν δυνάμεις καί καθοδήγηση, ή εάν θά στραφή προς τό σώμα (την ύλη), όποτε ή ψυχή ύποδουλώνεται στην συνδυασμένη ισχύ τῶν δύο άλλων στοιχείων.

Μέ τόν όρο «αυτόπνευματισμός» καθορίσαμε τά φαινόμενα στά όποια ή πρωτεύουσα ένέργεια προέρχεται άπό την ένσαρκωμένη ψυχοπνευματική όντότητα, ένῶ σχεδόν πάντοτε ύφίσταται δευτερευόντως καί ή βοηθητική συνεργασία ενός άσαρκου πνεύματος. Δηλαδή, ή ψυχή δέν είναι άπόλυτα δεσμευμένη έντός του σώματος, αλλά έχει όρισμένες θυρίδες διεξόδου, μέσω τῶν όποιών ενεργεί, προκαλώντας φαινόμενα πνευματιστικής φύσεως. Τά σπουδαιότερα άπό αυτά είναι:

1. Τηλεπάθεια. Είναι ή μεταβίβαση άπό ένα άτομο σέ άλλο εικόνων ή σωματικῶν καί ψυχικῶν καταστάσεων. Τά δύο άτομα συντονίζονται όπως ό πομπός καί ό δέκτης. Οί δίδυμοι έμφανίζουν συχνά ισχυρό τηλεπαθητικό δεσμό.

2. Υποβολή. Είναι ή μετάδοση μιās ιδέας σέ άλλο άτομο, χωρίς την χρήση του λόγου, ή καί διά μέσου λόγου μέ συγκεκριμένη άφανή δυναμικότητα. Η ιδέα επηρεάζει τό άτομο καί έχει επάνω του πραγματικά άποτελέσματα.

Η ιδέα ένισχύεται τόσο άπό την ψυχική ένέργεια του ατόμου όσο καί άπό άόρατα πνεύματα, ώστε νά ύλοποιείται κατά κάποιον τρόπο, άποδίδοντας στην πράξη την καλή ή κακή φύση της.

Είναι προφανές ότι οι καλές ιδέες ενισχύονται διά της ύποβολης από τά αγαθά πνεύματα, ενώ οι κακές από τά πονηρά ή άστατα.

Όταν τό μυαλό του ανθρώπου δημιουργεί μία ιδέα, τότε γίνεται αυθυποβολή, πού επίσης εντείνεται από τά αντίστοιχα πνεύματα. Οι λεγόμενες έμμονες ιδέες αυτής της κατηγορίας ενισχύονται από πονηρά πνεύματα και φυσικά ουδέποτε είναι όρθές.

Οί κακές ιδέες ή σκέψεις μας επηρεάζουν δυσμενώς τούς άλλους μέσω της ύποβολης, διότι ή ενέργειά τους χρησιμοποιείται σαν όπλο στά χέρια των πονηρών πνευμάτων. Τό αντίθετο αποτέλεσμα συμβαίνει μέ τίς καλές ιδέες ή σκέψεις μας.

Υπάρχουν πολλές ασκήσεις για τήν έσωτερική καλλιέργεια του άτομου και για τήν θεραπεία ασθενών διά της ύποβολης, μέσω του ύπνωτισμού, αλλά δέν χρησιμοποιούνται ακόμα ευρέως. Η θετική έφαρμογή της ύποβολης είναι επιτυχημένη μόνο όταν ή ισχύς της αντλείται εκ του Θείου Λόγου· άλλως καταντά παρωδία και αυταπάτη.

3. Ψυχοβολία. Οί άνθρωποι μέ έντονο ψυχισμό εκπέμπουν ειδικές ακτινοβολίες από τά μάτια και τά άκρα των δακτύλων, πού επηρεάζουν τούς άλλους ανθρώπους, προς τό καλό ή προς τό κακό. Έπειδή βασική αίτία της εκπομπής είναι τό πνεύμα, τό φαινόμενο αυτό έπρεπε νά ονομάζεται πνευματοβολία.

Στήν περίπτωση της ύποβολης ή προσπάθεια για τήν επίτευξη ενός αποτελέσματος είναι συνειδητή (σκοπίμη), ενώ έδω ή εκπομπή της καλής ή κακής ενέργειας γίνεται ασυνείδητα. Οί ζηλόφθονοι π.χ. εκτοξεύουν μέ αυτόν τόν τρόπο τήν έσώτερη κακία τους, προκαλώντας τήν βασκανία.

4. Μαντεία. Τό άτομο μέσω της αυτοσυγκέντρωσης, μέ τήν βοήθεια υλικών παραστάσεων και μέ τήν ένίσχυση του πνευματικού του οδηγού, πού συνήθως είναι πνεύμα χαμηλής εξέλιξης (εκπαιδευόμενο), συλλαμβάνει εικόνες του μέλλοντος, ή και της τρέχουσας πραγματικότητας, τίς όποιες μεταδίδει στον ενδιαφερόμενο.

Έάν ό πνευματικός οδηγός είναι ανώτερο πνεύμα, μπορεί νά μεταδώσει εικόνες του άπωτέρου μέλλοντος, οί όποιες επαληθεύονται κατά γράμμα. Η πιό εξελιγμένη μορφή μαντείας λέγεται προφητεία και υπάγεται στον Άκραιφνή πνευματισμό.

Σέ όλες τίς ανθρώπινες κοινωνίες υπήρχε πάντοτε ένα μεγάλο πλήθος μάντεων κάθε είδους. Στήν πλειοψηφία τους ή έχουν κάποιες μικρές ικανότητες, ή συνεργάζονται μέ πονηρά πνεύματα, ή είναι άπατεώνες βασιζόμενοι στην ευπιστία των ανθρώπων. Για όλους αυτούς τούς λόγους συνιστάται νά αποφεύγονται.

Οί γνήσιοι μάντεις είναι έλάχιστοι, δέν επιδιώκουν οικονομικά ώφέλη, σέβονται τήν Θεία Αρχή και έχουν πάντοτε επίγνωση της συνεργασίας μέ τόν άόρατο οδηγό τους.

5. Θεραπευτικές επεμβάσεις. Οί θεραπευτές αντλούν ισχύν από τίς άγνωστες δυνάμεις της φύσης. Έκτελούν τήν τομή της έγχείρησης χωρίς χρήση εργαλείων, αφαιρούν τά κατεστραμμένα μέρη του σώματος και κλείνουν τό άνοιγμα χωρίς νά φαίνεται τό έλάχιστο ίχνος. Έχουν ειδικότητα σε διάφορες παθήσεις, όφειλόμενες συνήθως σε έσωγενείς παράγοντες.

Οί θεραπευτές κατέχουν τό χάρισμα αυτό έξ Ούρανοϋ, όπως και οί μεσά-

ζοντες. Δέν είναι πολλοί, σέ σύγκριση μέ τόν πληθυσμό τῆς Γῆς, ἐνῶ ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν δέν γνωρίζουν ὅτι ἔχουν τό χάρισμα τῆς θεραπείας μέ ἀναίμακτες χειρουργικές ἐπεμβάσεις.

Ἀντίθετα, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν ἱκανότητες θεραπευτικῆς ἐνίσχυσης μέσω τῶν ἀκτινοβολιῶν τῆς αὐρας, πού ἐκπέμπονται ἀπό τίς παλάμες. Μέ τήν ἄσκηση πολλοί μποροῦν νά φθάσουν σέ ἄμεσα καί θεαματικά ἀποτελέσματα. Εἶναι ἡ μέθοδος τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ, ὅπως ἀναφέρομε σέ ἐπόμενη ἐνότητα.

6. Ἐμπνεύσεις. Ἡ ἔμπνευση εἶναι συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου μέ ἕνα ἀόρατο πνεῦμα, τό ὁποῖο διοχετεύει αἰφνιδίως στόν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου μία ἰδέα ἢ τήν λύση ἑνός προβλήματος. Ἐπειδή ἡ διοχέτευση γίνεται μέσω εἰδικῶν ἀκτινοβολιῶν, δημιουργεῖται ἡ αἴσθηση τῆς φώτισης.

Τά δημιουργήματα ἀπό τίς ἀληθινές ἐμπνεύσεις ἔχουν ἀνώτερη πνοή καί οὐσιαστικό βάθος. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ ἔμπνευσή του προῆλθε ἀνωθεν, διότι ἐάν τήν θεωρήσει σάν ἀποκλειστικά δική του ἐνέργεια, τότε τό ὀδηγητικό πνεῦμα ἀποχωρεῖ καί τά ἐπόμενα δημιουργήματά του εἶναι χαμηλῆς στάθμης καί ἀνούσια.

Οἱ ἐμπνεύσεις πραγματοποιοῦνται μέ κάποια μορφή στοιχειώδους διαμεσικῆς ἐπικοινωνίας, κατά τήν ὁποία πρωτεύοντα ρόλο παίζει ἡ ἱκανότητα καί ἡ διὰθεση τοῦ ἀτόμου νά δεχθῆ τήν ἔμπνευση.

7. Ὀνειρα. Τά ὄνειρα, ὅταν δέν ὀφείλονται σέ σωματικά αἷτια ἢ σέ ἐξωτερικά ἐρεθίσματα, ἀποτελοῦν μηνύματα ἀπό τό ὑποσυνεῖδητο, μέσω περιέργων συμβολικῶν εἰκόνων, στίς ὁποῖες παρουσιάζεται ἡ ἀλήθεια ἀλλοιωμένη μέσα ἀπό τούς παραμορφωτικούς φακούς τοῦ διαχωριστικοῦ φραγμοῦ τοῦ ὑποσυνειδήτου. Κάθε εἰκόνα ἀφορᾷ τήν συγκεκριμένη περίπτωση, γί' αὐτό ἡ τυποποίηση τῆς ἐρμηνείας τῶν ὀνειρῶν κατά τό σύστημα τοῦ ὄνειροκρίτη εἶναι τελείως ἀβάσιμη.

Οἱ πραγματικοί ἐρμηνευτές τῶν ὀνειρῶν εἶναι ἐλάχιστοι καί ἔχουν ἐπίσης τό χάρισμα αὐτό ἐξ Οὐρανοῦ.

8. Ἐνόραση. Εἶναι τό φαινόμενο κατά τό ὁποῖο βλέπει κάποιος εἰκόνες ἢ σκηνές πού δέν ὑπάρχουν στήν πραγματικότητα ἐντός τοῦ ὀπτικοῦ του πεδίου, ἀλλά ἡ διαδραματίζονται τήν ἴδια στιγμή σέ μακρυνή ἀπόσταση, ἢ πρόκειται νά λάβουν χώρα στό προσεχές μέλλον. Καί στίς δύο περιπτώσεις ὅμως πρόκειται γιά γήινες εἰκόνες, τῶν ὁποίων τήν πραγματοποίηση διαπιστώνει τό ἄτομο μελλοντικῶς καί ἐντυπωσιάζεται μέ τήν ἀκριβέστατη συνταύτιση τῶν γεγονότων μέ ἐκεῖνα πού εἶδε σέ ἀνύποπτο χρόνο.

Ἀντίθετα ἡ διόραση, ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, ἀφορᾷ οὐράνιες εἰκόνες, ἤτοι ὀντότητες ἢ σκηνές ἢ συμβολικές παραστάσεις, οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ὑλική ὑφή, ἀλλά ὑφίστανται μέσα στό περιβάλλον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Αὕτη εἶναι ἡ συνηθέστερη ἔννοια τῶν δύο ὄρων. Διευκρινίζεται ὅμως ὅτι πολλές φορές συγχέονται, γί' αὐτό ἐφιστᾷται ἡ προσοχή τοῦ ἀναγνώστη, στό τί ἀκριβῶς ἐννοεῖ κάθε συγγραφέας μέ τήν χρησιμοποίηση τῶν ὄρων ἐνόραση καί διόραση. (Οἱ μεταφορικές σημασίες τους δέν ἀφοροῦν τόν πνευματισμό).

9. Παρόραση. Εἶναι μία διαφορετική σπανιώτερη λειτουργία τῆς ὄρασης, ἐντός τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἀλλά μέ μεγαλύτερη εὐαισθησία σέ μερικές ἀόρατες συνήθως περιοχές τοῦ ὀπτικοῦ φάσματος. Μέ αὐτήν τό ἄτομο βλέπει

κατά κάποιον τρόπο τό ἐσωτερικό τῶν ἀντικειμένων ἢ τῶν ζωντανῶν ὀργανισμῶν, πού φαίνονται σάν ὀμιχλώδεις σκιές μέ ποικίλους χρωματισμούς. Μέ τήν παρόραση διαπιστώνονται ἐσωτερικές ἀνωμαλίες, παθήσεις τῶν ὀργάνων, ἐστίες ἀσθενειῶν ἐντός τοῦ σώματος κ.λπ. Τό αἶσθημα αὐτό δέν διατηρεῖται γιά πολύ χρονικό διάστημα, διότι δυνατόν νά ὀδηγήσει σέ ἀπώλεια τῆς ὀρασης. Μέ τήν παρόραση γίνεται αἰσθητή καί ἡ αὔρα τῶν σωμάτων.

10. **Ἀκαυσία.** Φαινόμενο γνωστό ἀπό πανάρχαιους χρόνους, σέ πολλούς πρωτόγονους λαούς τῆς Ἀφρικῆς καί Νότιας Ἀμερικῆς. Διατηρεῖται στούς ἀναστενάρηδες τῆς Μακεδονίας καί παρά τίς ἐπιστημονικές ἐρευνες, δέν ἔχει ἐπιτευχθῆ ἡ ἐξήγησή του.

Ὄφειλεται σέ εἰδικές ψυχικές ἀκτινοβολίες, πού ἀπωθοῦν τήν θερμότητα τῆς πυρᾶς. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτές ἔχουν καί τήν ιδιότητα νά ἀπωθοῦν τίς σφαῖρες κατά τήν διάρκεια τῆς μάχης, ὀπότε ὀ πολεμιστής καθίσταται ἄτρωτος.

11. **Ἐξοδος τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα.** Λαμβάνει χώραν μετά ἀπό ἕνα σοβαρό ἀτύχημα, κατά τήν διάρκεια μιᾶς ἐγχείρησης, κατά τήν ὄρα τοῦ ὕπνου κ.λπ. Ὁ ἄνθρωπος σάν ψυχή βλέπει τό σῶμα του νά κείτεται ἄπνουν, νά δέχεται τίς περιποιήσεις τῶν γιατρῶν, ἢ ὄ,τι ἄλλο συμβαίνει. Δέν πρόκειται γιά θάνατο, διότι διατηρεῖται ὀ ἐλαστικός σύνδεσμος μέ τό σῶμα. Ἐάν ὀ ἐξελθών παρατηρήσει μέ προσοχή, μπορεῖ νά ἰδεῖ τό συνδετικό νῆμα τῆς ψυχῆς μέ τό σῶμα, ἐνῶ στόν θάνατο αὐτό τό νῆμα τῆς ζωῆς κόβεται. Μετά ἀπό ἕνα διάστημα ἡ ψυχή ἔλκεται πάλι στόν κλωβό της.

Ἐδῶ ὑπάγονται καί οἱ περιπτώσεις νεκροφάνειας. Κάποτε οἱ κλινικά νεκροί ξαναγυρίζοντας στή ζωή περιγράφουν τί εἶδαν στό διάστημα μέχρι τήν ἐπιστροφή τους στό σῶμα. Ἡ μνήμη τῶν ἐμπειριῶν τους διατηρεῖται ἐπειδή δέν πέρασαν τό Φράγμα τῆς Λήθης. Συνεπῶς ὄσα μεταδίδουν δέν εἶναι εἰκόνες τοῦ Οὐράνιου κόσμου, ἀλλά τῶν ἀνώτερων (πνευματικῶν) σφαιρῶν τοῦ Γήινου κόσμου.

Μερικοί γιόγκι καί μεγάλοι διδάσκαλοι μποροῦν αὐτόβουλα νά ἐξέρχονται ἀπό τό σῶμα τους καί νά ἐπισκέπτονται ἄγνωστους κόσμους, συναντῶμενοι μέ ὀψηλές πνευματικές ὀντότητες.

12. **Ἀριθμομνήμονες.** Λέγονται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι πού ἐκτελοῦν αὐτόματα πολύπλοκους μαθηματικούς ὀπολογισμούς. Ἐχουν ἀνοιχτή μία εἰδική θυρίδα τοῦ ὀποσυνειδήτου, μέσω τῆς ὀποίας μεταδίδεται ἄμεσα ἡ ἀπάντηση στόν ἐγκέφαλο. Ἡ ταχύτητά τους ὀπερβαίνει τήν ταχύτητα καί τοῦ πιό ἐξελιγμένου ἡλεκτρονικοῦ ὀπολογιστή. Συνήθως δέν διαθέτουν ἄλλες ἰκανότητες πέραν τῶν μαθηματικῶν.

13. **Τηλεκινητικά φαινόμενα.** Παρατηροῦνται στούς ἄνθρώπους πού ἔχουν ἀφ' ἑνός ἔντονον ψυχικό δυναμισμό καί ἀφ' ἑτέρου πνευματική ἀσάθεια, δηλαδή τό ἀσθενικό πνεῦμα τους δέν μπορεῖ νά χαλιναγωγήσει τήν ἰσχύ τῆς ψυχῆς. Τότε ἐπεμβαίνουν ἄστατα ἢ πρόσγεια πνεύματα καί ἀπορροφώντας τήν πλεονάζουσα ψυχική ἰσχύ τοῦ ἀτόμου προκαλοῦν διάφορα ἐνοχλητικά φαινόμενα, ὄπως μετακινήσεις ἀντικειμένων μέσα στό σπίτι, πτώσεις λίθων, θραύσεις τζαμιῶν, σχίσσιμο ὀφασμάτων κ.λπ. Τό ψυχοδυναμικό ἄτομο αισθάνεται ὄτι ὄλα αὐτά γίνονται ἐξ αἰτίας του, ἀλλά χωρίς τήν θέλησή του. Οἱ ἄνθρωποι δέν βλέπτονται, διότι τά ἄστατα πνεύματα γνωρίζουν πῶς σέ μία τέτοια περίπτωση θά ὀποστοῦν βαρύτατη τιμωρία. Τά φαινόμενα σταματοῦν ὄταν ἰσχυροποιηθῆ ἡ θέληση τοῦ ἀτόμου, μέ τήν προσευχή, τήν ὀποβολή, ἢ μέ ἄλλα μέσα.

14. Διαίσθηση, ή λεγομένη καί ἕκτη αἴσθησις. Εἶναι ψυχική ἐνέργεια, ἡ ὁποία προειδοποιεῖ τό ἄτομο γιά κάποιον ἐνδεχόμενον κίνδυνον ἢ ἀποκαλύπτει μέ τήν οὐράνια φώτιση τίς ἐνέργειες ἀοράτων γεγονότων, προσωπικῶν ἢ μή, μέ εἰκόνες πού συλλαμβάνει ἢ φαντασία. Ὅταν ὅμως οἱ εἰκόνες αὐτές δέν ἔχουν πραγματικό ἀντίκρουσμα, τότε ἡ ὑποτιθέμενη διαίσθησις εἶναι ψευδής παραίσθησις. Ἐλάχιστοι ἄνθρωποι ἔχουν ἀληθινή διαίσθησις, εἴτε σάν ἔμφυτο χάρισμα εἴτε σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς τους καλλιέργειας.

15. Ραβδοσκοπία. Ἡ ἀνακάλυψη ὑπογείου ὕδατος, μετάλλων, ἢ ἄλλων ἀντικειμένων, μέ τήν χρήση ράβδων διαφόρων σχημάτων ἢ ἐκκρεμοῦς. Σέ αὐτή τήν περίπτωσιν τό ἄτομο λειτουργεῖ σάν δέκτης τῶν ἐκπεμπόμενων ἀκτινοβολιῶν, μέ τήν βοήθειαν τῆς ψυχικῆς του δυναμικότητος.

Παρατήρησις: Οἱ ἔχοντες σέ μεγάλο βαθμό ἀνεπτυγμένην κάποια ἰδιότητα τοῦ αὐτοπνευματισμοῦ μποροῦν μέ κατάλληλη ἐξάσκησιν νά ἐξελιχθοῦν σέ διάμεσα, πάντοτε ὅμως μέ τήν καθοδήγησιν ἑνός ἔμπειρου πνευματιστοῦ.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν μικρές ἢ μεγάλες ἐμπειρίες πνευματιστικῶν φαινομένων, πού τοὺς ἐντυπωσιάζουν, τά συζητοῦν μέ γνωστά τους πρόσωπα, ἀλλά δέν μποροῦν νά τά ἐξηγήσουν.

Πολλοί σέ κάποια ἀπρόοπτη στιγμή ἀκοῦνε μία ἐσωτερική φωνή διά τῆς ἀκοῆς καί δέν ξέρουν πού νά τήν ἀποδώσουν. Σέ ἄλλους συμβαίνει νά συνταυτίζεται ἡ σκέψις τους μέ τήν σκέψιν κάποιου ἄλλου ἀτόμου, ἢ νά ἐκφράζουν τήν ἴδια στιγμή τήν ἴδια ἄποψιν σέ ἕνα θέμα. Ἄλλοι βλέπουν μέ κάποια στοιχειώδη ἐνόραση εἰκόνες τοῦ μέλλοντος ἢ γεγονότα πού συμβαίνουν σέ μακρυνή ἀπόστασιν, νομίζοντας ὅτι αὐτά εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας τους. Ὅταν ὅμως οἱ εἰκόνες ἐπαληθεύονται, τότε συναισθάνονται ὅτι κάτι συμβαίνει, πέραν τῆς γήινης ζωῆς.

Ὅλα αὐτά λαμβάνουν χώρα μέ τήν ἐπενέργειαν κάποιου ἀοράτου πνεύματος, πού παρακολουθεῖ τά πάντα καί βρίσκει μία κατάλληλη εὐκαιρία νά ἐκδηλώσῃ τήν ἐνέργειάν του, μέ τήν δημιουργίαν τέτοιων ἀπλῶν φαινομένων. Ὅταν ἡ ἐνέργειά του ἀπωθεῖται ἀπό τό ἐλεύθερον ἀνθρώπινον πνεῦμα, δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐκδηλωθῇ.

Οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά συνειδητοποιήσουν τήν παρουσίαν τοῦ Πνευματικοῦ κόσμου γύρω μας, κινουμένου ὅμως στήν τέταρτη διάστασιν, ἔξω ἀπό τόν τρισδιάστατον ὑλικόν κόσμον. Νά γνωρίζουν ὅτι κανένα πνεῦμα, ἀγαθόν ἢ πονηρό, δέν μπορεῖ νά τοὺς ἐπηρεάσῃ, ἐάν οἱ ἴδιοι δέν ἔλξουν τήν ἐνέργειάν του, εἴτε μέ τήν σκέψιν εἴτε μέ τήν ἐσωτερική τους διάθεσιν. Καί ἐπειδή ἡ κλίσις κάθε ἀνθρώπου εἶναι ὅπωςδήποτε πρός τήν μία ἢ τήν ἄλλη πλευρά, ὅλοι δεχόμεσθε τίς ἐπιδράσεις τῶν πνευμάτων πού ἀντιστοιχοῦν στήν κλίσιν μας.

Οἱ κλίσεις ὅμως οὐδέποτε εἶναι σταθερές, γιὰ τό ἀνθρώπινον πνεῦμα ἀμφιταλαντεύεται στίς ἀποφάσεις του. Γι' αὐτό ὁ Πνευματικός Κόσμος προσπαθεῖ μέ κάθε τρόπο νά μάς φέρῃ στήν ἰσοστάθμισιν. Αὐτή εἶναι ὁ τελικός στόχος τῆς γήινης ζωῆς. Ὅταν μία ὄντοτητα ἐπιτύχει τήν ἰσοστάθμισιν, δέν ἐπανέρχεται πλέον στόν ὑλικόν κόσμον.

Ἐπειδή οἱ ἄμεσες ἐντυπώσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὑλικές, τά πνευματιστικά φαινόμενα καί τά φαινόμενα τοῦ αὐτοπνευματισμοῦ δίνουν ἀπτές ἀποδείξεις τῆς ὑπαρξῆς καί δυναμικότητος τοῦ Οὐράνιου κόσμου, σάν ἀντιστάθμισμα

τῆς ὑλιστικῆς ἔλξης πού καθελώνει τόν ἄνθρωπο στά συμφέροντα τῆς γήινης ζωῆς. Πρέπει λοιπόν νά μάθουμε ὄχι μόνο νά ζοῦμε μέ τά φαινόμενα αὐτά, ἀλλά καί νά τά ἀξιοποιοῦμε κατάλληλα γιά τήν ἀνύψωσή μας στίς σφαῖρες τῆς ἀλήθειας.

Ὅταν τά ἀνωτέρω κατανοηθοῦν σέ ἱκανοποιητικό βαθμό, τότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕτοιμος νά δρέψει τούς ὄριμους καρπούς τοῦ Ἀκραιφνοῦς πνευματισμοῦ, σάν τό ἀποκορύφωμα τῆς θεϊκῆς προσφορᾶς στήν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητας.

Γ) Ἀκραιφνῆς πνευματισμός

1. Διδασκαλίες. Εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἔργο τοῦ Ἀκραιφνοῦς πνευματισμοῦ. Οἱ Μεγάλοι Οὐράνιοι Διδάσκαλοι ἀποκαλύπτουν στούς ἀνθρώπους ὅσα πρέπει νά γνωρίζουν γιά τά καθήκοντά τους στή γήινη ζωή καί γιά τήν ζωή μετά τόν ὑλικό θάνατο. Καθοδηγοῦν τούς πιστούς καί ἀπαντοῦν σέ ὅποιαδήποτε ἀπορία τους. Διευκρινίζουν τά ἄγνωστα μυστήρια, δίνουν τίς πραγματικές ἐρμηνεῖες τῶν φυσικῶν φαινομένων καί φωτίζουν κάθε σκοτεινή πτυχή τῆς ἀνθρώπινης γνώσης.

Ὅλα τά συστήματα τῶν διαφόρων θρησκειῶν βασίστηκαν σέ διδασκαλίες ληφθεῖσες διά τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἰδρυτῶν καί τῶν ἄμεσων διαδόχων τους μέ Οὐράνιες ὀντότητες. Ἡ ὑπεροχή τοῦ Χριστιανισμοῦ ὀφείλεται ἀφ' ἑνός στήν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀφ' ἑτέρου στό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο συνεχῶς καθοδηγοῦσε τούς Ἀποστόλους διά τῆς θεοπνευστίας.

Οἱ διδασκαλίες ἀνατρέπουν ὅλες τίς ψευδεῖς γήινες γνώσεις, γιά νά τίς ἀντικαταστήσουν μέ τίς ἀληθινές γνώσεις, πού προέρχονται ἀπό τήν ἐνιαία Πηγή τοῦ Παντός.

Οἱ διδασκαλίες τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων συνταυτίζονται ὡς πρός τήν οὐσία τους, ἔστω καί ἂν χρησιμοποιοῦνται διαφορετικές διατυπώσεις¹. Τά νοήματα μεταδίδονται καθαρά, ἀλλά μέσα στό ἔνδυμα τῶν λέξεων δέν ἀποδίδουν πάντοτε μέ ἀκρίβεια ὅλες τίς λεπτομέρειες τῶν χαρακτήρων τους, γι' αὐτό παρεξηγοῦνται συχνά ἀπό ἐκείνους πού δέν μποροῦν νά διεισδύσουν στήν βαθύτερη ἔννοιά τους. Χρειάζεται λοιπόν προσοχή, ὥστε νά μή ποδοπατοῦνται οἱ ἀδάμαντες ἀπό ὅσους δέν ἐκτιμοῦν τήν ἀξία τους.

Εἶναι γεγονός ὅτι καί τά πονηρά πνεύματα μεταδίδουν τίς δικές τους παραπλανητικές διδασκαλίες, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν ἔχουν μεγάλη ἐμβέλεια, οὔτε σέ κατάρκτηση ὀπαδῶν οὔτε σέ διάρκεια χρόνου. Μέ τήν ἐξονυχιστική ἀνάλυση ἀποκαλύπτεται τό ψεῦδος, γιὰ τό φῶς διαλύει τό σκότος, ἐνῶ τό σκότος δέν εἶναι σέ θέση νά ἐπισκιασθεῖ τό φῶς. Ἐξ ἄλλου ἡ βαθύτερη φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ θεϊκή συνείδηση, ἀφυπνιζομένη ἀσπάζεται τήν ἀλήθεια, ἀπορρίπτοντας αὐτόματα τήν ἀρνητικότητα τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν.

Μέ τήν ἀφομοίωση τῶν διδασκαλιῶν ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο ἀποκτᾷ ὀρθές γνώσεις, ἀλλά φορτίζεται μέ οὐράνια θετική ἐνέργεια, ἐξισορροπεῖ τήν ἀρνητική ἔλξη τῆς ὕλης καί ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐπιθυμητή ἰσοστάθμιση.

2. Θεραπείες. Ὁ Ἰατρικός τομέας τοῦ Οὐρανοῦ, ἐπί κεφαλῆς τοῦ ὁποῖου βρίσκεται σήμερα ὁ Ἴπποκράτης, ἐπεμβαίνει γιά τήν θεραπεία τῶν πασχόντων, εἴτε ἄμεσα (αὐτοτελῶς), εἴτε μέσω εἰδικῶν μεσαζόντων.

1. Ἡ διαφορά ἔκφρασης ὀφείλεται μέχρι ἕνα βαθμό στόν μεσαζόντα, ὁ ὁποῖος μεταφράζει σέ λόγο τά λαμβανόμενα μηνύματα.

Οί άμεσες θεραπείες έκλαμβάνονται ως θαύματα, όπως συμβαίνουν συχνά σέ ιερούς θρησκευτικούς χώρους ή και έκτός αυτών. Πρόκειται όμως για έπεμβάσεις τών Αοράτων Ιατρών. Η πραγματική έννοια του θαύματος είναι κάτι πολύ ύψηλότερο, πού άδυνατεί νά συλλάβει τό ανθρώπινο περιορισμένο μυαλό.

Όταν ό πιστός έπικαλείται τήν Θεομήτορα ή τόν τάδε Άγιον, δέν σημαίνει ότι ένεργοῦν αυτοί, αλλά συντελοῦν στήν έξασφάλιση τής άδειας για θεραπεία, πρós δικαίωση τής ισχυρής πίστης. Η άδεια δίδεται από τόν Κύριον, ό όποιος διαχειρίζεται μέ άπόλυτη δικαιοσύνη τούς Νόμους του Ανάρχου, πρós όφελος πάντοτε τών ανθρώπων. Διότι εάν έθερατεύοντο άμεσα οί πάντες, δέν θά έπιτυχανόταν ό σκοπός τής γήινης ζωής.

Τά θεραπευτικά διάμεσα διαφέρουν ουσιαστικά από τούς θεραπευτές πού αναφέραμε προηγουμένως, διότι δέν ένεργοῦν μέ δικές τους δυνάμεις, αλλά χρησιμοποιοῦνται σαν όργανα από τούς Αοράτους Ιατρούς για νά επέμβουν επί τών ασθενών. Έτσι θεραπέυεται πλήρως όποιαδήποτε ασθένεια, ενῶ οί θεραπευτές έχουν περιορισμένες δυνατότητες και συχνά οί έπιτυγχανόμενες θεραπείες τους δέν διαρκοῦν πολύ.

Ό Ιατρικός τομέας καθοδηγεί επίσης τούς άξιους ιατρούς στίς διαγνώσεις τους, στίς ύποδεικνυόμενες θεραπευτικές άγωγές και στήν ανακάλυψη τών καταλλήλων φαρμάκων. Οί πιστοί στόν Θεό ιατροί διαισθάνονται έντονα τήν συνεργασία μέ τούς Αοράτους Ιατρούς, ιδιαίτερα σέ κρίσιμες στιγμές, χωρίς άκόμη νά αντιλαμβάνονται σαφῶς τήν παρουσία του όδηγητικού πνεύματος.

3. Προφητείες. Είναι ιδιαίτερη κατηγορία διδασκαλιών, πού άφοροῦν άνακοινώσεις γεγονότων του άπωτέρου μέλλοντος. Για τούς Μεγάλους Διδασκάλους δέν ύφίσταται παρελθόν και μέλλον, διότι στόν Πνευματικό Κόσμο δέν ύφίσταται χρόνος. Όλα άποτελοῦν ένα διηλεκές παρόν. Γνωρίζοντας λοιπόν τά πάντα, άποκαλύπτουν μέσω γήινων όντοτήτων τά μέλλοντα γενέσθαι, μέ συγκεκριμένες εικόνες και χωρίς νά προσδιορίζουν ακριβή χρόνο πραγματοποίησης τής προφητείας.

Οί άληθινοί προφήτες δέν όμιλοῦν άφ' έαυτών, αλλά μεταβιβάζουν όσα λέγει τό Ουράνιο πνεῦμα. Πρέπει δέ νά έχουν καθαρώτατη ψυχή, ώστε σαν άνακλαστικά κάτοπτρα νά άποδίδουν τά νοήματα μέ μεγαλύτερη ακρίβεια.

Τά χαμηλότερα πνεύματα, έστω και άγαθά, δέν γνωρίζουν πολλά πράγματα, γι' αυτό δέν μποροῦν νά μεταδώσουν προφητείες όλκής, αλλά μόνο του προσεχούς μέλλοντος και όχι πάντοτε μέ σταθερή πρόβλεψη.

Έπειδή στό παρελθόν μερικές προφητείες δέν έπρεπε νά γνωστοποιηθοῦν (διότι έδόθησαν ειδικά για όρισμένους ανθρώπους και έπρεπε νά κρατηθοῦν υπό έχεμύθεια), παρείσφρυσε στίς έπικοινωνίες και τό φαινόμενο τής ψευδοπροφητείας, όφειλόμενο στά πονηρά ή άστατα πνεύματα. Έκτοτε κάθε παλαιά προφητεία παραμένει υπό άμφισβήτηση, μέχρις ότου διευκρινισθῆ είτε από τά γεγονότα είτε από ειδικά φωτισμένες όντότητες. Στίς δυσκολίες τής έρμηνείας συντελοῦν και οί άσαφείς διατυπώσεις και οί άλλοιώσεις πού υπέστησαν τά κείμενα.

4. Όράματα. Άποτελοῦν άποκαλύψεις άνώτερης πνοής, σέ έκλεκτές γήινες όντότητες. Περιέχουν συνήθως εικόνες προφητικές, μέ συμβολισμούς έναργεΐς, πού έρμηνεύονται μόνο από τούς Πνευματικούς Διδασκάλους.

Όσοι προσπάθησαν νά έρμηνεύσουν τά όράματα χωρίς τήν βοήθεια πνευματικού όδηγοῦ, άπέτυχαν παταγωδῶς, λέγοντας ό,τι άστοχο συνέλαβε ή φαντα-

σία τους. Αυτό συμβαίνει με όλες τις κυκλοφορούσες έρμηνείες της Αποκάλυψης.

Τά πονηρά πνεύματα εμφανίζονται επίσης σέ όράματα, αλλά ό διαχωρισμός τους γίνεται εύκολώτατα από ένα έμπειρο άτομο, έπειδή δέν αποκρύπτεται ή μορφή τους. Συμβαίνει δηλαδή τό έξής: Ένω στίς έπικοινωνίες τά πονηρά πνεύματα μπορούν νά δώσουν πλαστά όνόματα Διδασκάλων του Ούρανου, στά όράματα (όπως καί στά όνειρα) είναι δύσκολο άκόμη καί στά δυναμικά άπατηλά πνεύματα νά πλαστοπροσωπήσουν ήγετικά στελέχη του Πνευματικού κόσμου, διότι διώκονται από ισχυρούς άγγέλους.

5. **Υλοποιήσεις.** Τά φαινόμενα ύλοποιήσεων του Άκραιφνου πνευματισμού πραγματοποιούονται μέ ούράνιο έκτόπλασμα. Άρα δέν άπαιτείται ή παρουσία μεσάζοντος.

Οί ύλοποιούμενες όντότητες αυτής της κατηγορίας ανήκουν σέ άνώτερους Σταθμούς εξέλιξης ή στον Διοικητικό τομέα του Ούρανού Βασιλείου. Κατέρχονται όταν πρόκειται νά αναλάβουν κάποια ειδική άποστολή στή Γή. Έμφανίζονται καί ενεργούν σάν άνθρωποι μεταξύ των ανθρώπων, χωρίς ουδείς νά αντιλαμβάνεται ότι δέν είναι άνθρωποι, αλλά πνεύματα. Μετά τήν έκτέλεση της άποστολής τους τό έκτοπλασματικό σώμα τους διαλύεται.

Άπό παρατηρήσεις τέτοιων περιπτώσεων οί άρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι οί θεοί κατέβαιναν σάν άνθρωποι στή Γή. Είχαν άπόλυτο δίκαιο, μέ τήν διαφορά ότι οί έμφανιζόμενοι δέν ήσαν θεοί, αλλά ύψηλές ούράνιες όντότητες.

Δ) Φαινόμενα κατά τήν ώρα του θανάτου.

Ο θάνατος είναι μία έντελώς ιδιαίτερη στιγμή. Η ψυχή έτοιμάζεται νά άποχωρήσει από τό ύλικό της κέλυφος καί αρχίζει νά διαστέλλεται, ώστε κατά ένα μέρος βρίσκεται άκόμη μέσα στό σώμα, ένω κατά τό άλλο μέρος έχει προχωρήσει πρós τήν περιοχή του Πνευματικού κόσμου, πέραν του διαχωριστικού παραπετάσματος.

Παράλληλα γύρω από τον έτοιμοθάνατο συσσωρεύονται όλα τά συγγενικά ή φιλικά του πνεύματα για νά του δώσουν θάρρος καί νά τον ύποδεχθουν στή νέα του ζωή. Πολλές φορές τά αντιλαμβάνεται καί συνομιλεί μαζί τους, γεμάτος εύχαρίστηση πού συνάντησε τά άγαπημένα του πρόσωπα, ένω οί παριστάμενοι δέν βλέπουν τίποτε, νομίζοντας ότι παραληρεί.

Η διαστολή της ψυχής άφ' ενός καί ή συγκέντρωση πολλών πνευματικών όντοτήτων άφ' έτέρου, είναι δύο παράγοντες συντελούντες ώστε κατά τήν ώρα του θανάτου νά συμβαίνουν πολλά φαινόμενα, ανάλογα μέ όσα περιγράψαμε προηγουμένως.

Τά φαινόμενα συνήθως έπεκτείνονται για λίγες ήμέρες πριν καί μετά τον θάνατο. Έξ αιτίας αυτών πολλοί άποκτούν τήν προαίσθηση του επικείμενου θανάτου καί προετοιμάζονται ψυχολογικά. Συνηθισμένες είναι καί οί φασματικές εμφάνισεις σέ άτομα στενά συνδεδεμένα μέ τον θνήσκοντα, πού βρίσκονται μακριά καί πληροφορούονται έτσι τό γεγονός.

Ο θάνατος, λοιπόν, δημιουργεί ένα προσωρινό άνοιγμα του διαχωριστικού παραπετάσματος, προκειμένου νά διέλθω ή ψυχή από τον ένα Κόσμο στον άλλον.

Μέσω του διευρυμένου ανοίγματος έκδηλούται έντονότερα ή ενέργεια των πνευμάτων καί έτσι εμφανίζονται τά αύξημένα φαινόμενα. Όταν κλείσει τό πέρας, τά φαινόμενα βαθμιαία σταματούν.

Ἡ παρακολούθηση καί ἡ μελέτη τῶν φαινομένων πρό καί μετά τόν θάνατο, μπορεῖ νά ἀποτελέσει μία πρώτης τάξεως εἰσαγωγική βαθμίδα γιά τήν μελέτη τοῦ πνευματισμοῦ. Ἡ ἄμεση ἐπαφή μέ τόν Πνευματικό κόσμο δέν πρέπει νά τρομάζει κανένα, ἐφ' ὅσον ὅλοι μας βρισκόμαστε κάτω ἀπό τήν συνεχῆ ἐπίβλεψη τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων.

Στά σπίτια ὅπου ἔχει πεθάνει πρόσφατα κάποιο ἄτομο, παρατηροῦνται σποραδικά τέτοια ἀπλά πνευματιστικά φαινόμενα. Ἄλλοτε ἓνα ἀντικείμενο βρίσκεται σέ διαφορετική θέση, χωρίς νά τό ἔχει μετακινήσει κανένας, ἄλλοτε κινεῖται μία κουρτίνα σέ κλειστό δωμάτιο, σάν ἀπό φύσημα ἀέρα, ἄλλοτε ἀκούγεται δυνατός κρότος ἀπό τό ἐσωτερικό ἑνός ξύλινου ἐπίπλου, ἄλλοτε διαχέεται ἄρωμα στήν ἀτμόσφαιρα κ.λπ. Ὅλα αὐτά ἔχουν σκοπό νά παρηγορήσουν τούς οἰκείους, σάν ἐνδείξεις ὅτι ἡ ψυχή ἐξακολουθεῖ νά ζεῖ καί νά σκέπτεται τά ἀγαπημένα της πρόσωπα.

Γιά τόν λόγο αὐτό οἱ οἰκεῖοι δέν πρέπει νά θρηνοῦν ἢ νά λυποῦνται ὑπερβολικά, διότι στενοχωροῦν τήν ἀνακληθεῖσα ψυχή καί τήν καθυστεροῦν στήν ἀνοδική πορεία της. Ἀντίθετα, πρέπει μέ ἤρεμες σκέψεις νά τήν ἐνισχύουν στό νά ἀπαλλαγεῖ ταχύτερα ἀπό τίς ὑλικές ἔλξεις, ἔχοντας τήν σταθερή βεβαιότητα ὅτι δέν χάθηκε, ἀλλά κάποτε θά συναντηθοῦν πάλι στόν Οὐρανό.

Διευκρινίζεται πῶς ὅταν ὁ ἐτοιμοθάνατος συνομιλεῖ μέ τά ἀόρατα γιά τούς ἄλλους πνεύματα, δέν σημαίνει ὅτι ἀναλογίζεται ἀπλῶς τίς παληές ἡμέρες πού ἔζησαν μαζί, ἀλλά τά βλέπει ἐκείνη τήν στιγμή μέ τήν ἐνισχυμένη του διόραση, ἀφοῦ ἡ ψυχή του κατά ἓνα μέρος βρίσκεται ἐκτός τοῦ σώματος. Συνομιλεῖ μαζί τους ἀκριβῶς ὅπως μιᾶνε οἱ ἄνθρωποι πρόσωπο μέ πρόσωπο. Ἐάν μάλιστα ἔχουν τήν ἄδεια, μποροῦν νά τοῦ ἀνακοινώσουν εἰκόνες μελλοντικῶν καταστάσεων, τίς ὁποῖες ὁ ἐτοιμοθάνατος μεταβιβάζει στους παρευρισκόμενους. Γι' αὐτό πολλοί πιστεύουν ὅτι ἡ ψυχή τήν ὥρα τοῦ θανάτου ἀποκτᾷ προφητικές ικανότητες, ἐνῶ πρόκειται ἀπλά γιά μία ἰδιαίτερη μορφή διαμεσότητας.

Μετά τόν θάνατο ἡ ψυχή, ἐάν δέν ἦταν ὑψηλῆς ἐξέλιξης, εἶναι ναρκωμένη γιά ἀρκετές ἡμέρες. Μερικές φορές δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἐγκατέλειψε τόν ὑλικό κόσμο. Ἐάν ἦταν ἀφοσιωμένη στά ὑλικά ἀγαθά καί ἰδεῖ τό νεκρό σῶμα της, αἰσθάνεται φρικτή ἀπογοήτευση. Προσπαθεῖ νά μιλήσει καί δυσανασχετεῖ πού δέν τήν ἀκούει κανένας. Ἐάν δέ ἔχει ἔντονα στή σκέψη της κάποιο φιλικό πρόσωπο, τό ὁποῖο δέν γνωρίζει τήν ἀνάκλησή της, τό πρόσωπο αὐτό καταλαμβάνεται ἀπό ἔντονα διαισθητικά ἐρεθίσματα, χωρίς νά καθορίζει ἀπό ποῦ προέρχονται.

Ἡ προηγούμενη κατάταξη τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων δέν εἶναι ἀπόλυτη, ἐφ' ὅσον οἱ διαβαθμίσεις ἐνεργειῶν τῶν πνευμάτων εἶναι συνεχεῖς. Ἀκόμη, τό ἴδιο φαινόμενο εἶναι δυνατόν νά ἀνήκει στήν μία ἢ τήν ἄλλη κατηγορία, ἀνάλογα μέ τήν προέλευσή του.

Ὅταν π.χ. ἓνας πολεμιστής παραμένει ἄτρωτος στόν καταγισμό πυρῶν μιᾶς μάχης, ἡ ἀπώθηση τῶν σφαιρῶν μπορεῖ νά ὀφείλεται εἴτε στήν δική του ψυχική ἐνέργεια (ὅποτε τό φαινόμενο ἀνήκει στήν κατηγορία τοῦ αὐτοπνευματισμοῦ), εἴτε στήν προστατευτική ἰσχύ ἑνός ἐνσωματωμένου σ' αὐτόν ἀγαθοῦ πνεύματος (ὅποτε ἀνήκει σέ κάποια βαθμίδα τοῦ Κατώτερου ἢ Ἀνώτερου πνευματισμοῦ).

Πολλές φορές τά χαμηλά πνεύματα προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά βοηθή-

σουν ἢ νά καθοδηγήσουν τούς οἰκείους των. Ἰδιαίτερα κατά τίς μεγάλες ἐορτές συγκεντρώνονται στίς οἰκογένειές των καί παρακολουθοῦν τά πάντα, χωρίς ὅμως νά μποροῦν νά ἐκδηλωθοῦν ἄμεσα, παρὰ τήν διακαῆ ἐπιθυμία τους νά κάνουν ἀντιληπτή τήν παρουσία τους.

Κάποτε μέ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κατορθώνουν νά δημιουργήσουν ἕνα ἀπλό φαινόμενο (μετακίνηση ἀντικειμένου ἢ ὅ,τι ἄλλο), γιά νά ἔλξουν τήν προσοχή τῶν ἀνθρώπων. Ὄταν δέ διαπιστώσουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν τούς δίνουν σημασία ἢ ὅτι δέν ἀντιλαμβάνονται τήν προέλευση τοῦ φαινομένου, στενοχωροῦνται ἀφάνταστα καί ἀποχωροῦν.

Οὐσιαστικός παράγοντας γιά τήν ἐνέργεια ἑνός πνεύματος εἶναι καί ἡ μνήμη, σάν συνδετικός κρίκος μεταξύ τῶν δύο κόσμων. Ὄταν ἕνα πνεῦμα ἰδεῖ ὅτι ἔχει λησμονηθῆ ἀπό τούς οἰκείους καί φίλους του, δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά τούς βοηθήσει ἀποτελεσματικά σέ κάποια δυσκολία τῆς ζωῆς τους.

Συνεπῶς, ἐκτός ἀπό τά ἐμφανῆ πνευματιστικά φαινόμενα, τά ὑπερβαίνοντα τούς γνωστούς φυσικούς νόμους, ὑπάρχουν πολλά ἀκόμη γεγονότα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, ὀφειλόμενα, χωρίς νά τό ἀντιλαμβανόμαστε, στίς ἐνέργειες τῶν Οὐρανίων ὄντοτήτων, μέ σκοπό πάντοτε νά μᾶς βοηθήσουν στήν κατεύθυνση τοῦ προορισμοῦ μας.